

**НЕДІЛЬНІ
АПОСТОЛЬСЬКЕ І
ЄВАНГЕЛЬСЬКЕ
ЧИТАННЯ**

НЕДІЛІ 6 ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

**Київ
2016**

Послання Святого Апостола Павла до Римлян,
зачало 110, глава 12, стихи 6-14.

Братіє, імѹще дарованїа по
бл҃годати даннѣи намъ раз-
лична: ѿце пророчество, по-
мѣрѣ вѣры:

ѿще ли служенїе, въ служе-
нїи: ѿце оучаїи, во оученїи:

ѿце оутѣшаїи, во оутѣ-
шенїи: подаваїи, въ просто-
тѣ: предстоїи (начальствѹ-
аїи), со тцїанїемъ: мїлѹаїи, съ
добримъ ѱволенїемъ.

Любѹи немцемѣрна, ненави-
дащи злое, прилѣпляющїи се
бл҃гомѹ.

Братолюбїемъ дрѹгъ ко дрѹгѹ
любѣзни, чѣстїю дрѹгъдрѹга
больша творяще.

Тцїанїемъ не лѣнїви, дѣломъ
горяще, гдѣи работающе.

Оупованїемъ радѹющїи се,
скѹрби терпяще, въ мѣтѣ
превывающе.

Требованїемъ стѣхъ прїоб-

Браття, маємо згідно з
даною нам благодаттю,
різні дари: коли дар про-
роцтва, виконуймо його
мірою віри;

хто має дар служіння,
нехай служить; хто нав-
чання, нехай навчає;

хто напоумлення, не-
хай напоумляє. Хто дає
— у простоті; хто головує
— дбайливо; хто мило-
сердиться — з радістю.

Любов нехай буде не-
лицемірна; ненавидьте
зло, приставайте до доб-
ра.

Любіть один одного
братньою любов'ю. По-
шаною один одного ви-
переджайте.

В ревності не будьте лі-
нівї, духом горїть. Гос-
подеві служїть;

веселї в надїї, в горю
терпелївї, в молитвї ви-
тривалї;

святим у потребах по-
магайте і дбайте про гос-
тинність.

ца́юще҃са, страннолю́біа дер-
жа́юще҃са.

Бл҃гословля́йте гона́щима
вы: бл҃гові́те, а не клені́те.

Євангеліє від Матвея, 29 зачало, глава 9, стихи 1-8.

Бо вре́мя ѿно, влѣзъ іисъ
въ кора́бль, прѣйде, и пріиде во
сво́й гра́дъ.

И се́ принесо́ша ємѹ раз-
сла́бленна жїлами, на ѿдрѣ-
лежа́ща. и вїдѣвъ іисъ вѣрѹ
їхъ, рече́ разсла́бленномѹ: дер-
зай чадо, ѿпѣца́ютсѧ ти
грѣси твои́.

И се́ нѣцыи ѿ книжники
рѣша въ себѣ: се́й ху́литъ.

И вїдѣвъ іисъ помышлѣніа
їхъ, рече́: вскѹю вы́ мы́слите
лѹкѡваѧ въ сердца́хъ своіхъ;

Что́ бо єсть о́удобѣе ре́ци:
ѿпѣца́ютсѧ ти грѣси; и́ли ре-
ци: воста́ни и ходи́;

Но да о́увѣстите, ꙗ́кѡ вла́сть

Благословляйте тих,
що вас переслідують;
благословляйте, а не
проклинайте.

Одного разу Ісус, увій-
шовши в човен, переплив
назад і прибув до Свого
міста.

І ось, принесли до Нього
розслабленого, покладе-
ного на постелі. І, бачачи
віру їхню, Ісус сказав роз-
слабленому: **дерзай, чадо!
прощаються тобі гріхи
твої!**

При цьому деякі з книж-
ників сказали в собі: Він
богохульствує.

Ісус же, вбачаючи поми-
сли їхні, промовив: **наві-
що ви думаєте лукаве в
серцях ваших?**

**Бо що легше сказати:
прощаються тобі гріхи, чи
сказати: встань і ходи?**

Але щоб знали ви, що

їмать сїѣзъ челоуѣческой на
земли ѿпущати грѣхѣ. тогда
глагола разслабленному: воста-
ни, возьми твоѣ ѿдръ, и ѣди
въ домъ твоѣ.

И воста въземъ ѿдръ своѣ,
и ѣде въ домъ своѣ.

Видѣвшѣ же народи чудїша-
ся, и прославиша б҃га, давша-
го власть такову челоуѣ-
комъ.

Син Людський має владу
на землі прощати гріхи,
— тоді говорить розслаб-
леному: **встань, візьми по-
стіль твою і йди до дому
твого.**

І він встав, взяв постіль
свою і пішов до дому сво-
го.

Народ же, побачивши
це, здивувався і просла-
вив Бога, Котрий дав таку
владу людям.

В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа!

Коли ми читаємо євангельські уривки про те, як Христос воскресив мертвого або зцілив тіло людини, ми рідко замислюємося про те, що людське тіло означає для Самого Бога, Який створив його з любов'ю для вічного життя, і що воно мало б означати для нас самих. Якщо б наше тіло не було б Богові дороге, так само цінне і ніжно любиме Ним, як і наша вічна душа, Бог не став би зціляти тіло або піклуватися про його вічне життя після воскресіння мертвих.

І коли ми замислюємося про людське тіло, чи це в зв'язку з вічністю або з тимчасовим життям, у зв'язку чи з земним або небесним, ми можемо поставити собі запитання: невже ми не отримуємо все наше знання, про Бога або про створений світ через тіло?

З дитинства, з самого нашого народження ми пізнаємо ніжність і любов через посередництво нашого тіла, задовго до того, як можемо осягнути що-небудь розумом. Потім ми зростаємо в пізнанні, мудрості, досвідченості; все, чим володіє наш розум, все, що робить наші серця такими багатими, сягає до нас через наші почуття. Апостол Павло сказав: віра від слухання, а слухання – від

слова Божого... Красу людського обличчя, і навколишнього світу, і всього, що людина зуміла створити прекрасного і значного, ми сприймаємо через зір. І можна перерахувати і далі всі наші почуття, які, як двері, відкриваються на споглядання краси і сенсу створеного світу, а через нього – на споглядання вічності: вічної краси Божої, сяючої в усьому Його творінні.

Ось чому з такою любов'ю Христос здійснював зцілення тіла; цими зціленнями Бог з усією силою являє вічність втіленого буття. Тому ж, коли хтось вмирає, ми оточуємо його (чи її) тіло такою ніжністю і таким благоговінням. Це тіло створене Богом, в це тіло Він вклав всю Свою любов. І більше того: Він Сам став людиною, Сам Живий Бог зодягнув у плоть і явив нам не тільки, що людина так побудована, така велика, так глибока, що може з'єднатися з Богом, стати причасником Божественної природи, але що наше тіло здатне бути Духоносним, воістину Богоносним. Яке це диво!

І ми також бачимо, що Своє вічне життя Бог являє нам через речовину землі: через хрещальні води, які стають джерелом вічного життя, через хліб і вино, пронизані Його Божеством, – і нашим тілом ми долучаємося Самому Богу в Його таїнствах. Яке дивне наше тіло, і з яким благоговінням ми повинні ставитися до нього! Тіло покликане до вічного спілкування з Богом, так само, як і душа. Не даремно апостол Павло говорить: прославляйте Бога в тілах ваших, і в душах ваших... Прославляйте: дайте Богові сяяти через ваше тіло, як Він може сяяти через вашу душу, нехай ваше тіло буде таким, щоб дотик з ним було б дотиком з Втіленням, з тайною Бога, Який став людиною.

Замислимося над цим, бо дуже часто ми не віддаємо собі звіту про вічну красу і велич нашого тіла. І як часто ми думаємо про смерть як про миті, коли безсмертна душа набуває Божественне життя, а тіло розпадається в прах. Так, воно перетворюється в порошок, але у нього вічне покликання: воно справді воскресне, як воскрес Христос. І всі ми одного разу постанемо перед Богом втіленими, з преображеним тілом, як преображене тіло Христове, з душею, оновиться вічністю, і будемо спілкуватися з Богом у любові, у вірі і в молитві не тільки душею, але разом з усім створеним станемо причасником Божественної природи і душею, і тілом: душею і тілом, коли, за обітницею Божою через апостола Павла, Бог буде все у всьому, і ніщо не залишиться поза Божественним спілкуванням, Божественної Слави.

Яке це диво! Яка дивна таємниця: тіло, немовби, таке крихке, таке минуще, може належати вічності і вже сяє славою у святих.
АМІНЬ!

Митрополит Антоній Сурозький

Повний архів випусків «Общества им. М.Н.Скабаллановича» — **omns.w.pw**

Поточні випуски — **omns.ho.ua** — більш не діє.

«Хто може звіщати Істину і не звіщає, той буде засуджений Богом»

Св. мч. Іустин Философ